

יום ההלדת של סבא שמעון

מסבת יום ההלדת התקרבה לסיומה. סבא שמעון ישב מתש על כסא יום ההלדת האדם המסרתי, זר הפרחים הולך ונובל על קרחתו הנוצצת ועל ברקיו מתפרבל חמוס חמוד – מתנה שקבל זה עתה מנינו. נדמה לי שראיתי בעיניו תחנה שגלך כבר הביטה ונתן לו לישן או לפחות להתפרקד על הפרסה מול הטלויזיה. הוא אוהב להרדם לו שם לאטו ולנחר עד שסבתא כבר לא עומדת ברעש. היא מגבירה את קול המקלט, עד שהוא מתעורר, קופץ ממקומו ואומר, "בכלל לא ישנתי." לידו היו מנחים הדברים הרגילים:

מקל הליכה שראשו מגלף בצורת היפופוטם. (זאת החיה האהובה על סבא והמתנה שאפשר להביא לו לכל יום הלדת, והוא לא שבע ממנה.)

הליכון משכלל, עם גלגלים אדמים מבהיקים, ידיות (בצורת ראש היפופוטם כמובן), מעצור יד ירק ומעמד

לְעֵתוֹן, לְמִקְרָה שְׁסָבֵא יִרְצֶה לְעֶצֶר וְלִקְרֹא מָה הַתְּחִדֵּשׁ
בְּעוֹלָם.

כָּל שְׂאֵר בְּנֵי הַמְּשֻׁפָּחָה, כּוֹלֵל עֲשֶׂרֶת הַנְּכָדִים וּשְׁנֵי הַנִּינִים,
כָּבֵד עֲזָבוּ. כָּלָם הָיוּ תְּשׁוּשִׁים. אֶצְלָנוּ בַּמְּשֻׁפָּחָה מְקַפִּידִים עַל
פְּרֻטִים: לְסֵפֶר 91 גֵּרוֹת (אֶחָד לְשָׁנָה הַבָּאָה), לְתַקְעַ אֹתָם
בְּעוֹגַת הַשׁוּקוֹלָד הַמְּסֻרְתִית שְׂאֵנִי אוֹפֶה בַּצּוֹרָה שֶׁל מְסֻפֵּר
הַשָּׁנִים (הַפְּעַם – 90), לְהִדְלִיק אוֹתָם מֵהָר (שְׁהִרְאוּשׁוֹנִים לֹא
יִכְבוּ עַד שְׁהֶאֱחָרוּנִים יִדְלָקוּ) וּלְהָרִים אֶת סָבֵא 91 פְּעָמִים
(אֲמַרְתִּי לָכֶם שְׂאֶצְלָנוּ מְקַפִּידִים). מְעֵיף, לֹא? יוֹבֵל, אֲמָא
שְׁלוֹ וְאֵנִי גְמַרְנוּ לְסִדֵּר אֶת הַבַּיִת שֶׁל סָבֵא וְסִבְתָּא וְהִתְיַשְׁבְּנוּ,
הַרוֹגִים מְעֵיפוֹת.

"סָבֵא, אוֹלֵי תִסְפֵּר אֶת הַסְּפוּר?" בְּקֵשׁ יוֹבֵל מִסָּבֵא. סָבֵא
מְפָרְסֵם בַּמְּשֻׁפָּחָה כְּמִסְפֵּר סְפוּרִים דְּגוּל. לָמָּה יוֹבֵל אָמַר
"הַסְּפוּר" וְלֹא "סְפוּר"? זֶה פְּשׁוּט: לְסָבֵא יֵשׁ רַק סְפוּר אֶחָד,
אָבֵל הוּא אֵף פְּעַם לֹא מְשַׁעֲמֵם מְשׁוּם שֶׁהוּא אֵף פְּעַם לֹא
חׁוֹזֵר עַל עֲצָמוֹ.

הַסְּפוּר הוּא עַל הַפְּגִישָׁה הִרְאוּשׁוֹנָה שֶׁל סָבֵא וְסִבְתָּא. פְּעַם
הִיא הַתְּרַחֲשָׁה בְּקִהִיר, פְּעַם בְּפְרִיזוֹ, פְּעַם בַּחֲלוּת שֶׁל תֵּל אָבִיב.
פְּעַם סִבְתָּא לְבִשָׁה שְׂמֵלָה כְּחֵלָה, פְּעַם אֲדָמָה פְּרַחֲוֹנִית. פְּעַם
הַחֲלָצָה נְדִבְקָה לוֹ לְגוּף מֵרַב חֵם, וּפְעַם יָרַד גֶּשֶׁם זֵלְעָפוֹת וְהַשָּׁנִים

שֶׁל סִבְתָּא נִקְשׁוּ מִקָּר. פֶּעַם הוּא פָּנָה אֵלֶיהָ תְּחִלָּה, פֶּעַם הִיא. פֶּעַם הִיא צָחָקָה מֵהִבְרִיחוֹת שָׁלוּ, פֶּעַם סִטְרָה לוֹ כִּי הִתְחַצֵּף. לֹא בְרוּר אֵיךְ הוּא עוֹשֶׂה אֶת זֶה, אֲבָל הַסְּפוּר תָּמִיד מְשַׁתְּנָה, וְהוּא תָּמִיד מֵרַתֵּק. אֲנִי רוֹצֶה מְאוֹד לְדַעַת אֶת הָאֵמֶת הָאֵמֶתִית בְּאֵמֶת, אֲבָל אֲנִי לֹא מְצָלִיחַ לְחַלֵּץ אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ. וְסִבְתָּא? הִיא מְשַׁתְּפֶת אֶתוֹ פְּעֻלָּה! אֲמַנָּם הִיא מְחִיכֶת לְמִשְׁמַע הַשְּׁנוּיִים הַתְּכוּפִים בְּעֵלְיָהּ, אֲבָל כְּשֶׁאֲנִי שׂוֹאֵל אוֹתָהּ מָה נֶכּוֹן וּמָה לֹא, הִיא מִתְמַמֶּת, "אֵתָה לֹא מֵאֲמִין לְאָבֹא שְׁלָךְ? לֹא יִפְהוּ!"

"כֵּן, סְפוּר, סְפוּר!" הִצְטָרְפוּ סִבְתָּא וְאֵמָא לְבִקְשָׁה. סְבֵא הָרִים עֲפֻעָף מְנַמְנֵם אַחַד, הָרִים עֲפֻעָף מְנַמְנֵם שְׁנַי, חִיךְ אֶת חִיּוּכּוֹ הַמְּפָרֵסִם מִתְחַת לְשֹׁפֵם הַלְּבָן, זָקַר זֶרֶת וְהִצְפִיעַ עָלַי. "הוּא, "פֶּסֶק אָבֹא שְׁלִי, סְבֵא שְׁמֵעוֹן, וְלִטֵּף בְּקִצָּה אֲצַבְעוֹ אֶת פְּרוֹת הַחֲמוּס הַחֲמוּד.

"מָה אֲנִי?" שְׁאַלְתִּי.

"הוּא, "חֲזַר חֲתַן יוֹם הַהִלָּדֶת, הַחֲמוּס מִתְמַכֵּר לְלִטּוּפִיו.

"מָה אֲנִי?" הִתְעַצְבַּנְתִּי.

"הוּא יִסְפֵּר לָנוּ הַיּוֹם סְפוּר, "פֶּסֶק סְבֵא וְהַסְּבִיר לְיוּבֵל,

"כָּל הַזְּמַן אֲנִי שׂוֹמֵעַ שֶׁהוּא מְסַפֵּר לָךְ סְפוּרִים עַל אֵיזָה

כְּרִיסְטוֹפֹר..."

"כְּרִיסְטִיאָנוּ, "תִּקַּן אוֹתוֹ יוּבֵל.

"פְּרִיסְטִיאָנוּ, "הַסֵּכִים סָבָא (כְּאֵלוּ מִיִּשְׁהוּ הָאָמִין לוֹ שֶׁלֹּא יָדַע...), "וְהַפְּרִיטְנִיקָה וְהַג'וֹרְג'..."

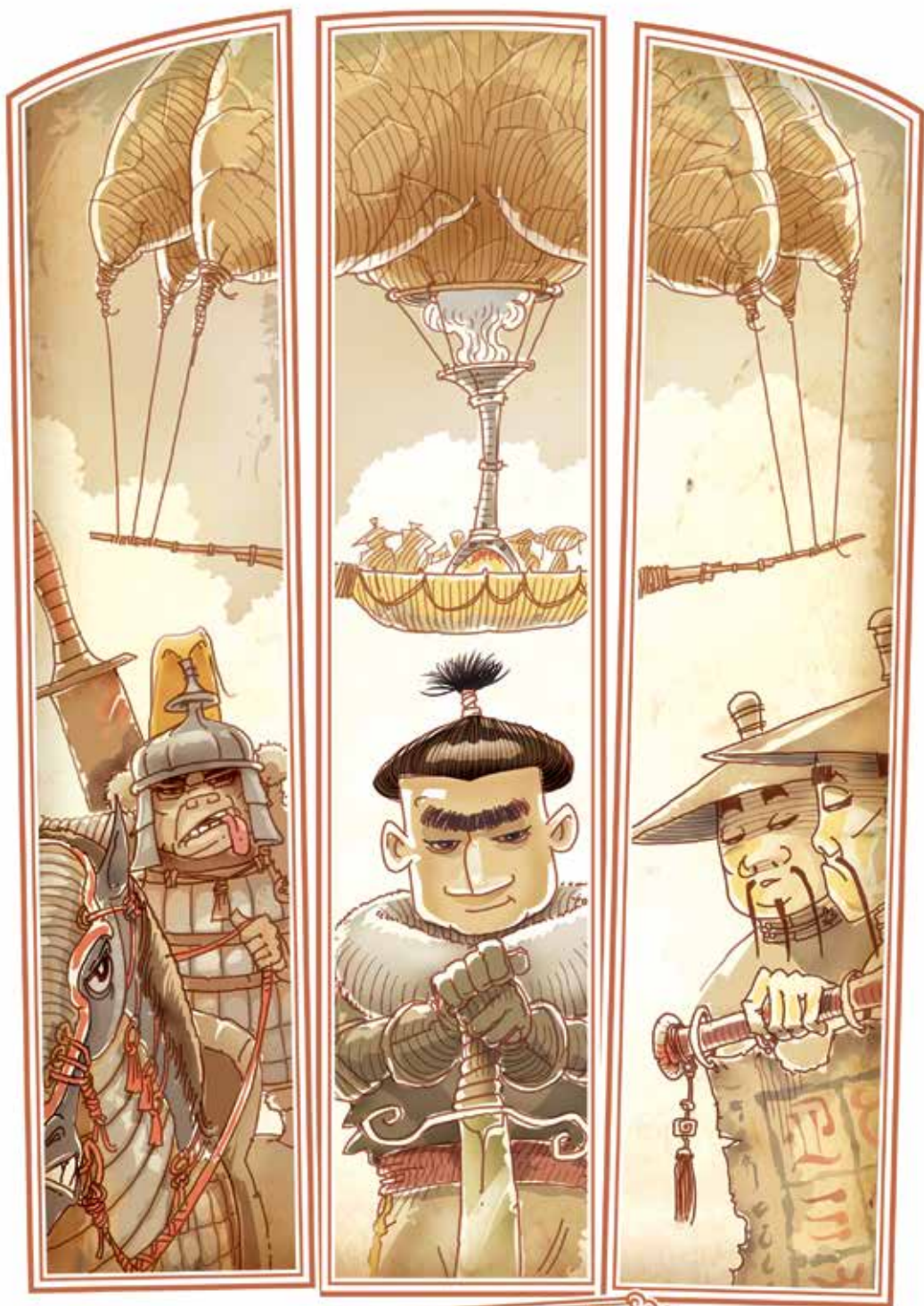
"בְּרִיגִיטָה וּג'וֹנִיּוֹר, "תִּקַּן שׁוֹב יוֹבֵל."

"וְהַבְּרִיגִיטָה הַזֹּאת שָׁלוֹ, וְהַבֵּן שָׁלָהֶם ג'וֹנִיּוֹר, וְכָל הַרוֹמָנִים וְהַמוֹנְגוֹלִים וְהַסִּינִים. וְהֵם טָסִים בְּכַדוֹר פּוֹרַח וְחוֹזְרִים, טָסִים וְחוֹזְרִים. אִז עֲכָשׁוּ שֵׁסְפֵר לְכָלֵנוּ סְפוֹר."

"אָבֵל, אָבָא'לָה, "הַתְּחַנְנָתִי. גַם אֲנִי הֵייתִי עֵיף מִחֲגִיגַת יוֹם הַהֶלְדֵת הָאֲרָכָה. אַתֶּם יוֹדְעִים כִּמָּה קָשָׁה לְאַפּוֹת אֶת עוֹגַת יוֹם הַהֶלְדֵת הָעֲנָקִית, הָא? וְכִמָּה זְמַן זֶה לוֹקַח?"

"אָבֵל, אָבָא'לָה?" לֹא הָאָמִין יוֹבֵל לְמִשְׁמַע אֲזַנָיו. הוּא קָפֵץ עַל רַגְלָיו מִמְקוֹם רְבָצוֹ, דֹלֵג אֶל סָבָא, יָרַד עַל בְּרַכְיוֹ לְפָנָי הַחֲמוֹס וְיִלֵּל, "אָבֵל, אָבָא'לָה!" וְאִז, לְאַחַר הַפּוֹגָה קִצְרָה, הִמְשִׁיךְ, "אָבֵל, אֲבוּשָׁקָה!" וְלְאַחַר עוֹד רַגַע, שָׁבוּ סָבָא, סָבָא וְאִמָּא הִתְקַשְׁרוּ לְחַנֵּק אֶת פְּרִצֵי הַצְּחוּק שֶׁלָהֶם, סִיִּים בְּקוֹל דְרָמָטִי, "אָבֵל, אֲבוּיָה!" אַחֲרֵי עוֹד הַשְׁתַּחֲוּוֹת קִלָּה לְקַהֵל הַצּוּחֵק וְלְחֲמוֹס, שֶׁלֹּא הִתְרַשְׁם מִהַהֲצָגָה, חָזַר יוֹבֵל לְשֹׁכֵב עַל הַשְּׁטִיחַ.

"זֶה יוֹם הַהֶלְדֵת שְׁלִי, "הַתְּעַרְסֵל סָבָא בְּנוֹחִיוֹת בְּכַסָּא הָעֲנָקִי, עֲטַף אֶת עֲצָמוֹ בְּשִׁמְיַת הַהִיפּוֹפּוּטָמִים שֶׁלוֹ וְסִיִּים, "אִין לָךְ בְּרָרָה."

ובל הרומנים והמונגולים והסינים

טוב, אֶת הָעֵבֶדָה שָׁאִין לִי בְרָרָה הַבְּנֵתִי מִהֲרַגֵּעַ שֶׁהוּא הַזִּיז אֶת הַזֹּרֶת לְעֵבְרִי. אֲבָל אֵיךְ אֲנִי אֲמַצִּיא לוֹ סִפּוּר עֲכָשׁוּ, עִם כָּל הָעֵיפּוֹת הַזֹּאת? לֹא הִיָּה לִי שׁוּם סִפּוּר בְּרֹאשׁ. בְּדַמְיוֹנִי הָיוּ רַק מְטָה, כְּרִית וְהַמּוֹן נַחֲרֹת.

פְּלִטְתִּי אֲנַחֶה עֲמָקָה, אֲבָל הִיא לֹא הִרְשִׁימָה אִף אֶחָד מִהַנּוֹכַחִים, שְׁכַבְרֵהּ הַתְּמַקְמוֹ לָהֶם בְּנוֹחוֹת. הַסְתַּכְּלֵתִי עַל סִבָּא, שֶׁחֲזָר לְעַמְדַת הַנִּמְנוּם הָאֶהוּבָה עָלָיו, עַל מִקַּל הַהֲלִיכָה שָׁלוֹ, עַל הַהֲלִיכוֹן שָׁלוֹ וְשֶׁל סִבְתָּא, עַל הַחֲמוּס הַמְתַּפְּנֵק, פְּתַחְתִּי אֶת פִּי וְכַךְ אֲמַרְתִּי:

”ג’וֹנִיּוֹר יָשֵׁב בְּחֶדְרוֹ, עַל יַד הַחֲלוֹן, הַסְתַּכַּל בְּשֶׁלֶג הַצּוֹנֵחַ בְּשֶׁקֶט בְּחֶצֶר וְנִזְכָּר בְּחִיּוֹךְ בְּמִסְבּוֹת הָרַבּוֹת שֶׁל הַשָּׁבוּעַ הָאַחֲרוֹן: יוֹם הַהֲלָדָת הַשְּׁשִׁים שֶׁל כְּרִיסְטִיאַנּוֹ, יוֹם הַנְּשׂוֹאִים הָעֲשִׂירֵי שָׁלוֹ וְשֶׁל פְּאַצִּי וְאַצִּי וְיוֹם הַהֲלָדָת הַשְּׁבִיעִי שֶׁחֲגַג לְבֵתוֹ הַבְּכוֹרָה ג’וֹנִיּוֹרִינָה.”

לְסִתּוֹתָיו שֶׁל יוֹבֵל נִשְׁמְטוּ בְּתַדְהֵמָה. הִיִּיתִי מְרַצָּה מֵעֲצָמִי. הוּא לוֹעֵג כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֵר ”אֲבֹא’לָה?” עֲכָשׁוּ אֲנִי אֲמַצִּיא לוֹ סִפּוּר שֶׁהוּא לֹא יִשְׁכַּח! עֲשִׂיתִי הַפְּסָקָה דְרַמְטִית קְצָרָה, וְהִמְשַׁכְּתִי.